

Llç, 8 de Gener de 1988

Molt estimades Maria i Angel:

Trasbalsat per la tan terrible i inesperada notícia de la sobtada mort d'en Ferran sento, i sento una pena tan gran que no puc ni ho acabo de realitzar. Si hi tants pocs dies varem rebre la bonica felicitació nupcial! La vida, ~~amb~~ ^{amb} bones, seguí el seu curs normal i amb ella plorant lluny de les petiteses en Ferran seguí enllairat repetint el miracle permanent de la seva participació. El seu esperit tan bonic i agut tenia la virtut de fer bé a tothom, de fer-nos oblidar totes frustracions que ens disminuïen ferint-nos i precisament ell ^{va} ~~era~~ ^{era} ~~era~~ paralitzat. Era, amb vosaltres dos, l'encarnació de la victòria de l'esperit sobre la matèria; de la solidaritat de l'amor sobre l'egoisme. Moltes vegades he pensat en la seva mare, amb la vostra mare. Quina caritat i bondat!

Recordo un per un tants moments passats junts, carregats de tanta simplicitat. La vida entre amics no es medeix per la duració ni l'antiguitat sinó per la força de l'afinitat, simpatia i entusiasmes compartits. En un cert moment la nostra col·laboració va esser magnífica, premiada que fou amb la gràcia de l'inspiració. Moments memorables i inolvidables. Les intel·ligències són diferents i indefinibles i en rars moments poden obrar sobre l'ignot que en l'atenció què és tan invisible com pregó i emocionant. La recança i la tristesa sembla que es revoltin/. Però per a que demanar més si som tan pocs cosa en aquest món? No he assistit, no vaig tenir la sort d'assistir amb ell a congressos, però estic segur que la seva presència era un estimul tan gran i benefactor com poques vegades poden sentir els matemàtics. Car ell era en persona el que els matemàtics en termes professionals en diuen una demostració d'existència. Descobrir amb ell ha estat un honor molt gran i sempre pensava que un altre dia hi tornariem, però en l'inconsciència de la vida diària ens creiem ~~eterns~~ ^{eterns} eterns!

Però, es clar, qui s'hò havia de pensar que la mort se ~~l'havia~~ ^{l'havia} ~~l'havia~~ l'havia d'endur tan aviat! Si la darrera vegada que varem estar junts estava tan bé com la primera vegada que el vaig conèixer? Potser sí que en el moment de despedir-nos ~~mirava~~ ^{mirava} una mirada fugissera de tristesa li vaig veure. Però que més normal entre amics? La mort se l'ha emportat en la força de l'intel·ligència com si el destí no hagués volgut acceptar per a ell la llarga i lenta declinació que a la nostra edat comença, com si no hagués volgut deixar marcir ~~la~~ ^{la} el que ell brillava excepcionalment.

Ja penso com el trobaran a faltar tants i bons amics que tenien la sort de comptar amb la seva amistat. I sobretot, vosaltres dos angels guardians de la seva vida! Altre consol no puc fer-vos arribar que la fonda i inconsolable pena que jo mateix sento junt amb la de cada un de nosaltres, començant per la Chicha, seguint per l'Edith (es refà aquests dies de l'operació d'apendicitis que li practicaran fa tres dies), l'Enric i acabant per l'Helena. Ja ens tornarem a veure, sigui en el Mas, sigui a Angel Guimera car l'amistat ens englobava a tots i ell hi serà present sempre mentre nosaltres seguim vivint.

Rebeu l'afecte i condol ben sincer dels vostres amics

Enric i Chicha